

NINGÚ NO ES POT SALVAR TOT SOL

Mirar atents la realitat és l'exhortació que el Papa Francesc, en el seu missatge per a aquesta jornada, recull i actualitza de la 1ª carta de Pau als cristians de tessalònica (1te 5, 1-2). Fermes, i amb el cor i els peus ben plantats a la terra, observem idò els fets tràgics que passen no per caure en la desesperança, sinó mantenint el cor obert a la presència de déu que «ens acompanya amb tendresa, ens sosté en la fatiga i ens orienta el nostre camí». així trobarem temps per a «qüestionar-nos, aprendre, créixer i deixar-nos transformar», i preparar-nos per al dia del senyor. de les crisis en sortim millors o pitjors, mai iguals.

La pandèmia de la covid-19, de la qual tot just n'hem sortit, ha produït en moltíssima gent un dolorós malestar físic, emocional, sociolaboral, sanitari, al temps que ha provocat una generosa mobilització del món de la salut i de les autoritats per fer front a aquesta situació inèdita. a més de les mancances que la pandèmia ha posat de relleu, ens ha mostrat una lliçó ben clara: que tots ens necessitam els uns als altres, com una crida potent a viure en fraternitat com a fills de déu que som tots, i a afermar-nos en la convicció que ningú es pot salvar tot sol. Havíem confiat massa en el progrés, la tecnologia i la globalització fins a caure en «una intoxicació individualista i idolàtrica».

Pobles i nacions hem de posar el «tots junts» al centre de les nostres preocupacions i actuacions, essent més humils i autèntics, renovant el nostre sentit de la solidaritat i sortint de l'egoisme tancat als sofriments i necessitats dels altres. Ha estat aquest tots junts que ha mostrat l'eficàcia de les accions de grups socials, institucions públiques i privades i organismes internacionals per donar resposta al desafiament de la pandèmia.

Passada la pandèmia, ens ha sobrevingut la desastrosa guerra a ucraïna que no esperàvem, una desgràcia no deguda a causes naturals sinó produïda per reprovables decisions humanes. els seus efectes devastadors, més enllà dels més directament involucrats, s'han estès milers de quilòmetres enfora. «El virus de la guerra és més mal de vèncer que els virus que afecten l'organisme, ja que no ens ve de fora sinó de l'interior del cor humà cor romput pel pecat». i açò demana una sincera conversió del cor que ens permeti transformar els nostres criteris habituals d'interpretar la realitat del món. Hem de viure com un nosaltres oberts a la fraternitat universal, tenint en compte que totes les crisis que patim (morals, socials, polítiques, econòmiques) estan interconnectades, i les hem d'afrontar amb responsabilitat i compassió.

Inspirats en l'amor infinit i misericordiós de Déu, ens hem de comprometre en tots els camps (sanitat per a tothom, pacífica solució dels conflictes, cura de la casa comuna, alimentació i feina per a tothom, polítiques d'acollida i integració dels immigrants) per contribuir a edificar el regne de déu que és d'amor, justícia i pau.